

619.

Що ъ скъпа мома църнобока?
Даль дека ъ мошне църнобока?
Ель дека ъ отъ бога-та кщца?

Ель дека ъ отъ мнозина брака?
Ель дека ъ отъ голема рода? —

620.

Моме стои край бълъ Дунавъ
И сосъ Дунавъ си зборуве:
„Ей ти Дунавъ, ти бълъ Дунавъ,
Какъ сумъ тенка, емъ висока
Уще да бѣѣ църнобока,
Бѣѣ го зела царево-то

Хазнатарче, праматарче;
Онъ на вечеръ книга гледе,
На пладнина хазна брое,
На киндіа на ловъ оде,
На вечера отъ ловъ иде.

621.

Мори моме, малко моме!
Нели легна, нели заспа,
Нели сони сонъ за мене,
Като язе два за тебе?
Ти съ чини ѣребица,
Азъ съ чинихъ соколъ пиле,
Дѣ летнахме, прелетнахме,
Съ крило съ крило, съ перо съ перо,
Съ перо съ перо, съ рамо съ рамо;

Тѣ паднахме тува долу
Въ Полински-те садища-та;
Ти си падна на маслинка
Асъ си паднахъ на калинка.
Догледа нѣ пждарче-то,
Пждарче-то конярче-то,
Дѣ намери тенка пушка;
Мене удри въ рудо гърло,
Тебе удри въ десно крило.

622.

На Водици отъ Прилепъ.

Сонъ сонила Янкулица
На утрина во неделя, —
Изникнала яболшница
Стреде дворѣ песочина,
Стребренъ коренъ, злати гранки,
Завързала петъ яболка
Петъ яболка позлакени.
Говореше Янкулица:
„А Янкула господине!
Да сумъ сонъ я сонила
Во неделя на утрина —

Изникнала яболшница
Стреде дворѣ песочина
Стребренъ коренъ, злати граки,
Завързала петъ яболка
Петъ яболка позлакени.“
Янкула ѣ говореше
„Янкулице, бре невѣсто!
То'а ли ти не текну'еть?
Яболшница сама ти сѣ,
А яболка наши деца.“